

New Hope Luterilainen Seurakunta

189 Regent Street
Sudbury, Ontario
P3C 4C4

21.11.2021 – Tuomiosunnuntai

Kristus, kaikkeuden Herra

Tekstit

Päivän psalmi	Ps. 143:1 – 10
1. lukukappale	Dan. 12:1 – 3
2. lukukappale	Ilm. 20:11 – 21:1
Evankeliumi	Matt. 25:31 – 46

Esirukouksissamme: Ruth, Esme.

Tulevia tapahtumia

Ti 23.11.

klo 14.00 Raamattupiiri **Finlandia – Impola huone**

Ke 24.11.

klo 10 – 13 Kahvitauko **Regent St.** (sisällä)

To 25.11.

klo 18.30 Raamattupiiri **Zoomissa**

Su 28.11.

klo 10.00 Messu † **Voima Hall**

klo 14.00 Eng. Messu † **Regent St.**

Psalmi. Ps. 143:1 – 10

Daavidin psalmi.

Herra, kuule rukoukseni, ota vastaan pyyntöni! Sinä uskollinen, sinä vanhurskas, vastaa minulle! Älä vaadi palvelijaasi tuomiolle, sillä sinun edessäsi ei yksikään ole syytön. Vihamieheni vainoaa henkeäni, hän polkee elämäni jalkoihinsa, hän suistaa minut pimeyteen, kauan sitten kuolleitten joukkoon. Voimani ovat lopussa, sydämeni jähmettyy. Minä muistelen menneitä aikoja, mietin kaikkia tekojasi, ajattelen sinun kättesi töitä. Minä kohotan käteni sinun puoleesi, sieluni janoaa sinua kuin kuivunut maa. *(sela)* ⁷Vastaa minulle, Herra! Vastaa pian, kauan en enää jaksaa! Älä kätke minulta kasvojasi, muutoin olen haudan partaalla. Sinuun minä turvaan – osoita laupeutesi jo aamuvarhaisesta! Sinun puoleesi minä käännyin – opeta minulle tie, jota kulkea! Herra, pelasta minut vihollisteni käsistä! Sinun luonasi olen turvassa.

1. lukukappale: Dan. 12:1 – 3

Silloin astuu esiin Mikael, suuri enkeliruhtinas, joka seisoo kansasi suojana. Ja tulee ahdistuksen aika, jonka kaltaista ei ole ollut siitä alkaen, kun kansoja on ollut, aina tuohon aikaan saakka. Mutta sinun kansasi pelastuu, pelastuu jokainen, jonka nimi on kirjoitettu kirjaan. Monet maan tomussa nukkuvista heräävät, toiset ikuiseen elämään, toiset häpeään ja ikuiseen kauhuun. Oikeat opettajat loistavat niin kuin säteilevä taivaankansi, ja ne, jotka ovat opastaneet monia vanhurskauteen, loistavat kuin tähdet, aina ja ikuisesti.

2. lukukappale: Ilm. 20:11 – 21:1

Minä näin suuren valkean valtaistuimen ja sen, joka sillä istuu. Hänen kasvojensa edestä pakenivat maa ja taivas, eikä niistä jäänyt jälkeäkään. Näin myös kuolleet, suuret ja pienet, seisomassa valtaistuimen edessä. Kirjat avattiin, avattiin myös elämän kirja, ja kuolleet tuomittiin sen perusteella, mitä kirjoihin oli merkitty, kukin tekojensa mukaan. Meri antoi kuolleensa, Kuolema ja Tuonela antoivat kuolleensa, ja kaikki heidät tuomittiin tekojensa mukaan. Kuolema ja Tuonela heitettiin tuliseen järveen. Tämä on toinen kuolema: tulinen järvi. Jokainen, jonka nimeä ei löytynyt elämän kirjasta, heitettiin tuohon tuliseen järveen. Minä näin uuden taivaan ja uuden maan. Ensimmäinen taivas ja ensimmäinen maa olivat kadonneet, eikä merta ollut enää.

Evankeliumi: Matt. 25:31 – 46

Jeesus sanoi opetuslapsille:

”Kun Ihmisen Poika tulee kirkkaudessaan kaikkien enkeliensä kanssa, hän istuu tuon kirkkautensa valtaistuimelle. Kaikki kansat kootaan hänen eteensä, ja hän erottaa ihmiset toisistaan, niin kuin paimen erottaa lampaat vuohista. Hän asettaa lampaat oikealle ja vuohet vasemmalle puolelleen. Sitten kuningas sanoo oikealla puolellaan oleville: ’Tulkaa tänne, te Isäni siunaamat. Te saatte nyt periä valtakunnan, joka on ollut valmiina teitä varten maailman luomisesta asti. Minun oli nälkä, ja te annoitte minulle ruokaa. Minun oli jano, ja te annoitte minulle juotavaa. Minä olin koditon, ja te otitte minut luoksenne. Minä olin alasti, ja te vaatetitte minut. Minä olin sairas, ja te kävitte minua katsomassa. Minä olin vankilassa, ja te tulitte minun luokseni.’

Silloin vanhurskaat vastaavat hänelle: ’Herra, milloin me näimme sinut nälissäsi ja annoimme sinulle

ruokaa, tai janoissasi ja annoimme sinulle juotavaa? Milloin me näimme sinut kodittomana ja otimme sinut luoksemme, tai alasti ja vaatetimme sinut? Milloin me näimme sinut sairaana tai vankilassa ja kävimme sinun luonasi?’ Kuningas vastaa heille: ‘Totisesti: kaiken, minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähäisimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle.’

Sitten hän sanoo vasemmalla puolellaan oleville: ‘Menkää pois minun luotani, te kiroitut, ikuiseen tuleen, joka on varattu Saatanalle ja hänen enkeleilleen. Minun oli nälkä, mutta te ette antaneet minulle ruokaa. Minun oli jano, mutta te ette antaneet minulle juotavaa. Minä olin koditon, mutta te ette ottaneet minua luoksenne. Minä olin alasti, mutta te ette vaatettaneet minua. Minä olin sairas ja vankilassa, mutta te ette käyneet minua katsomassa.’

Silloin nämäkin kysyvät: ‘Herra, milloin me näimme sinut nälissäsi tai janoissasi, kodittomana tai alasti, tai sairaana tai vankilassa, emmekä auttaneet sinua?’ Silloin hän vastaa heille: ‘Totisesti: kaiken, minkä te olette jättäneet tekemättä yhdelle näistä vähäisimmistä, sen te olette jättäneet tekemättä minulle.’ Ja niin he lähtevät, toiset iankaikkiseen rangaistukseen, mutta vanhurskaat iankaikkiseen elämään.”

Saarna Pastori Johanna Porkola

”Tämä evankeliumi on sinänsä, mitä sanoihin tulee, selvä ja kirkas. Niin se on puhuttu sekä uskoville ja kristityille lohduksiksi ja kehotukseksi, että muille varoitukseksi ja kauhistukseksi.” Näin aloittaa Luther saarnansa kyseisestä evankeliumitekstistä. Luther ihmettelee, kuten varmaan mekin, sitä, että yleensä Jeesuksen puhe opettaa ja tähdentää melkein yksinomaisesti uskoa; tässä evankeliumitekstissä sitä vastoin kuullaan pelkästään saarnaa teoista. Saarnatekstiksi olisin voinut toki valita jonkin muunkin tekstin, mutta juuri tämä teksti on se joka meidän pitää kuulla edes kerran vuodessa. Kerran vuodessa meidän on pysähdyttävä, katsottava ja kärvisteltävä sen kuilun edessä, jossa evankeliumia ei näytä olevan. Sitä jota tämä teksti ei liikuta, niin häntä ei liikuta sitten mikään. Niitäkin tietenkin löytyy.

Usko syntyy sanan kuulemisesta. Mutta niin että Sana synnyttää kuulemisen. Pelkkä kuulolaite ei riitä. Kaksi kuulee saman tekstin ja saman sanan. Toinen ei kuule mitään vaikka kuuleekin. Sana ei synnytä hänessä mitään ajatusta tai reaktiota. Silmä hapuilee katsomaan, paljonko kello vasta on, mikäs se seuraava outo virsi onkaan; onko minulla pastilleja jne. Toinen kuulee ja Sana vaikuttaa. Jopa ahdistaa. Niin pitääkin. Ole onnellinen jos Sana ei sinusta tunnu kivalta, se jollakin tavalla sinua repii. Olet Jumalan puhuttelussa. Taisin siitä viime sunnuntainakin muistuttaa. Mikään ei saisi tässä ajassa ahdistaa, liikuttaa, tuottaa reaktiota, mutta kuitenkin me haemme mielenliikutuksen kaikenlaisesta höpöhöpöstä, televisiosaippuasta, sosiaalisestamediasta. No, ei taida ihan tätä porukkaa koskea. Todellinen hätä painetaan pois ajatuksesta, kuoleman hätä.

Kuolema, oma kuolema. Siis mehän kuolemme kerran jos vaan viitsimme sitä ajatella, ja Viimeinen tuomio, se koskee meitä kaikkia. Tuomio koskee jokaikistä. Kukaan ei voi siltä lymytä, niin kuin Lutherin kirkkopostillan sana on käännetty. Jeesuksen evankeliumi tänään, taitaakin ollaa todellista lainsaarnaa. Se keskittyy tekoihin, käskyihin. Jos ollaan tarkkoja, niin pelkästään 5.käsky *Älä tapa* on se johon Jeesus keskittyy. Kaikki nuo teot, laupeuden teot ja niiden tekemättä jättämiset, laiminlyönnit perustuvat 5. käskyn sisältöön: elämän varjelemiseen tai sen surmaamiseen. Miksi muita käskyjä ei ole esillä? Nämä teot ovat muuten sellaisia joita kyllä pakanakin, ei kristitty, osaa tehdä, ja jopa paremmin. Vaikkapa Aasian maissa toisen huomioon ottaminen, lahjoitukset. köyhien syöttäminen kadulla on ihan normaalia, ja on paljon konkreettisempaa kuin mitä näemme itsemme tekevän. Sillekin jonkun sydän on täällä Sudburyssa auennut. Täällä Kanadassa, Amerikoissa hyväntekeväisyys on paljon konkreettisempaa kuin Suomessa, jossa luotetaan yhteiskunnan tukeen kaikessa.

Jeesus puhuu, valitettavasti, hän puhuu nyt meille kristityille, ei muille. Hyviä tekoja tehdään Kristuksen tähden, koska Kristityn ihmisen pitäisi nähdä jokaisessa ihmisessä Kristuksen kasvot. Toki Jeesus korostaa, sanoen: *‘Totisesti: kaiken, minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähäisimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle.’* Eli Jeesuksen vähäisimmistä veljistä, Jeesukseen uskovista.

Lutherin mukaan moni niin sanottu kristitty, sellainen joka on kuullut saarnan syntien anteeksiantamuksesta Kristuksen kautta, itseasiassa muuttuu vielä pahemmaksi, on pakanaakin pahempi. Kristuksen röntgenkatse ei päästä vähällä myöskään sitä joka julistaa sanaa evankeliumista mutta Kristuksen tahto on jäänyt ulkoiseksi kullaksi, vähän niin kuin katinkullaksi. Tietenkin me papit, sananjulistajat, opettajat olemme siinä huonosti selvinneet. Meillä se onkin pahin paikka edessä.

Miksi siis tuo 5. käsky? Lutherin mukaan se johtuu siitä, että, *”koska me jotka olemme kutsuttu kristityiksi, olemme saaneet laupeuden, ja meidät on lunastettu Jumalan vihasta ja sen varsinaisesti 5. käskyn ja iankaikkisen käskyn syytteistä, ja olemme saaneet armollisen Jumalan, niin että me emme vain painaisi sitä mieleemme ainoastaan lunastuksena, vaan myös itsellemme annettuna esikuvana. Koska olemme saaneet laupeuden, että me emme ole sielumme ja ruumiimme puolesta kadotettuja, meidän on tehtävä samoin lähimmäisillemme.”* Viides käsky nimenomaan ei kiellä pelkästään toisen ihmisen surmaamista, vaan vaatii meiltä rakkautta ja laupeutta.

Missä on esikuvamme? Jeesus siunaa lapsia, siihen on aivan tietty syy. *Totisesti: joka ei ota Jumalan valtakuntaa vastaan niin kuin lapsi, hän ei sinne pääse* (Mark 10:13). Lapsissa, lapsen omaisuudessa on jonkinlainen salaisuus, johon tulisi pyrkiä. Mikä tekee lapsesta esikuvan? Lapsi ei kyseenalaista vanhempiansa rakkautta. Lapsi, joka elää normaalissa perheessä on aina vanhempiansa varassa,.

Tapahtuipa mitä tahansa lapsi saa juosta vanhemman syliin. Paha unohdetaan ja annetaan anteeksi, kaikki on hyvin. Sellainen luottamus meillä tulisi olla Taivaalliseen Isäämme. Tämä on sellainen minun lempi aihe. Lapsina, vanhempina me ehkä ymmärrämme tämän lapsivertauksen kautta miten se asia voisi olla Jumalan kanssa. Armo kuuluu jokaiselle rikoksentekeijälle. Muuta ulospääsyä ei ole kuin Jumalan käsittämätön laupeus ja kertakaikkinen anteeksiantamus.

Kristitylle Viimeinen tuomio on hyvä asia. Me rukoilemme sitä. Me pyydämme, *että tulkoon sinun valtakuntasi, tapahtukoon sinun tahtosi niin maanpäällä kuin taivaassa*. Se ei ole mikään tarpeeton sivulause rukouksessa. Sitä varten me olemme kristittyjä. Me odotamme Kristuksen tulemistä. Siihen liittyy lupaus. Me odotamme pääsevämme siihen joukkoon joka seisoo Kristuksen oikealla puolellaan ilossa ja autuudessa. Meidän asiamme ei ole mieltä missä kukakin lopussa seisoo. Asiamme ei ole laittaa muita arvojärjestykseen.

Tulevaan aikaan kuuluvia asioita me emme voi kuitenkaan siirtää tähän aikaan. Elämä on ahdistusta, aika monelle se on sitä, ja se päättyy kuolemaan. Ahdistuksen kautta voittoon me emme mene, vaan kuoleman kautta. Vasta kuoleman takana on ylösnousemus. 1. Kor 15:42- *"Se, mikä kylvetään katoavana, nousee katoamattomana. Mikä kylvetään vähäpätöisenä, nousee kirkkaana. Mikä kylvetään heikkona, nousee täynnä voimaa. Kylvetään ajallinen ruumis, nousee hengellinen ruumis. Jos kerran on olemassa ajallinen ruumis, on myös hengellinen Ja niin kuin me nyt olemme maallisen ihmisen kaltaisia, niin me tulemme kerran taivaallisen ihmisen kaltaisiksi."* Todellinen, hengellinen elämä alkaa vasta siellä toisella puolella, kristityn todellisessa kotimaassa.

Tässä ajassa vielä huokailemme, pysymme neuvottomuudessa, värjöttelemme pimeydessä ja kiristelemme hampaitamme lain varjossa, mutta kerran me olemme ilossa ja kirkkaudessa, eikä millään tällä täällä ole enää mitään väliä. Halusimme tai emme. Aamen.

*Ole hyvä ja muista lähettää uhrilahjasi.
Lahjoittamisen helpottamiseksi meillä on nyt lahjoittamispainike
New Hope seurakunnan nettisivulla osoitteessa www.nhlc.ca
Aikaisemmat sunnuntaisaarnat löytyvät nettisivulta.*

Puh: 705-673-2933 E-mail: office@nhlc.ca Verkkosivu: nhlc.ca
Facebookissa: New Hope Lutheran Church
YouTubissa: New Hope Lutheran Church Sudbury